

Zazpi antxumeak eta otsoa

Basoko txoko ezkutu batean, ahuntz ama bat bizi zen bere zazpi ahuntz txikiekin, bakoitza bere nortasun eta xarma propioarekin. Alaiak, jostalariak eta oso hurbilak ziren. Ahuntz ama, babeslea eta jakintsua, beti zaintzen zituen maitasunez eta arretaz.

Goizero, larrera joan aurretik, ahuntz amak bere alabak biltzen zituen eta inguru horretan zebilen otso maltzurraren aurka hartu behar zituzten neurriak gogorarazten zizkien. “Gogoratu, alabak, atea ondo itxita eduki behar duzuela eta ez fidatu inorekin ni han ez nagoen bitartean”, esaten zien, “eta itzultzen naizenean, gure abestia abestuko dizuet, ni naizela jakin dezazuen”.

Egun batean, ahuntz ama bazkatzen ari zela, otsoak, zelatatzen eta haren hitzak entzuten ari zenak, bere plan gaiztoa praktikan jartzea erabaki zuen. Ahuntzen etxerantz abiatu zen, atea jo eta amaren abestia imitatzen saiatu zen. Ahuntzak, ahotsa entzunda, nahastuta geratu ziren, baina txikienak, maltzurrenak eta zuhurrenak, atearen atzean nor zegoen egiaztatzea proposatu zuen.

Otsoak bere hanka beltza erakutsi zuenean, txikienak oihu egin zuen: “Ez dira gure amaren hankak! Otsoarenak dira!”. Saiakera huts honen ondoren, otsoak, haserre bizian, hobeto mozorrotzeko modua bilatu

zuen. Errotara joan zen, hankak irinarekin estali eta berriro saiatu zen ahuntzak engainatzen.

Hankak zuri zituela, etxera itzuli eta abestia abestu zuen. Ahuntzek, hanka zuriak ikusita, zalantzan hasi ziren, baina txikienak, beti susmagarri, hitz egiteko eskatu zien. Otsoaren ahots zakarra izan zen bere ama ez zela frogatzen zuen froga erabakigarria.

Otsoak, inoiz baino erabakiago, plan berri bat asmatu zuen. Ostatu batera joan eta arrautza asko jan zituen ahotsa leuntzeko. Nahikoa ondo zegoela entzun zuenean, ahuntzen etxera itzuli zen, abestia bere ahots berriarekin abestu eta oraindik irinduta zeuden hankak erakutsi zituen. Oraingoan, ahuntzek, konbentzituta, atea ireki zuten eta otsoak, denborarik galdu gabe, sartu eta haien gainera oldartu zen.

Bata bestearen atzetik, irentsi egin zituen, txikiena izan ezik, erlojuaren atzean ezkutatu baitzen. Otsoa, nazkatuta eta asetuta, alde egin zuenean, etxea isiltasun izugarri batean geratu zen. Ahuntz txikia bakarrik geratu zen ezkutatuta, erlojuaren atzean dardarka.

Ahuntz amak, itzuli zenean, abestia abestu zuen eta, sartu zenean, izututa geratu zen bere etxeko desolazioa ikustean. Ahuntz txikia negarrez atera zen bere gordelekutik eta gertatutako guztia xehetasunez kontatu zion. Elkarrekin, amak eta alabak azkar jokatzea erabaki zuten beste ahuntzak salbatzeko.

Saski bat eta orratza eta haria hartu eta ibaira abiatu ziren, otsoak normalean otorduen ondoren atseden hartzen zuen lekura. Bidean, tamaina guztietako harriak bildu zituzten, saskia goraino betez. Ibaira iritsitakoan, otsoa zuhaitz baten itzalean lasai lo aurkitu zuten.

Trebetasun eta isiltasun handiz, ahuntz amak otsoaren sabela ireki zuen. Banaka, alabak askatu zituen, eta hauek zurbil baina kalterik gabe atera ziren. Ondoren, otsoaren sabela bildutako harri astunekin bete zuen. Kontu handiz, otsoaren sabela berriro josi zuen eta ezkutatu egin ziren itxaroteko.

Otsoa esnatu zenean, egarri bizia eta pisu arraro bat sentitu zituen sabelean. Ibaira joan zen edatera eta, makurtu zenean, harrien pisuak uretara eraman zuen. Alferrik borrokatuz, otsoa ibaira erori eta harrien pisuaren azpian ito zen.

Ahuntz ama eta bere alabak, arriskua igaro zela ikusita, etxera itzuli ziren, eta han garbitu eta dena ordenatu zuten. Egun hartatik aurrera, ahuntz ama eta bere zazpi ahuntz txikiak zoriontsu eta seguru bizi izan ziren, elkarrekin edozein zailtasun gainditu zezaketela jakinda.

Eta horrela amaitzen da istorio hau, ausardia eta adimenaren abentura bat, non asmamenak gaiztakeria gainditzen duen. Eta hala bazan ala ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila herriko plazan!